

PARAULA I VIDA

Formar-nos més i millor com a cristians

Ha acabat el curs de l'**Escola Diocesana de Formació Permanent d'Urgell**, després d'un primer semestre d'activitat i amb la participació cada quinze dies a Balaguer d'una mitjana de 25 persones, totes amb molt d'interès i fent un esforç real de desplaçament per poder-hi participar. Donem gràcies a Déu, amb els participants, i «*cantem eternament la misericòrdia del Senyor*» (Sl 89,2).

Vam començar com una aventura bonica de formació a la nostra Diòcesi, perquè fos una Escola per a tot el Poble de Déu, amb un acompanyament de la seva vida de fe. L'Escola ve a donar continuïtat a d'altres esforços de formació realitzats en el passat. A tots ens interessa

i convé aprofundir en la nostra adhesió conscient i compromesa amb el Senyor Jesucrist i amb la seva veritat revelada i el seu mestratge de vida. Perquè avui el cristianisme especialment a Occident ha de fer front a dos grans reptes. Per un cantó des de fa un segle es viu com si Déu no existís, però per altra banda hi ha com una nostàlgia

de Déu, amb un redescobriments de la pròpia identitat cristiana. Ja n'hi ha molts que reconeixen que «convertir-se en catòlic eixampla la ment, i no significa deixar de pensar sinó aprendre a fer-ho» (G.K. Chesterton). Els qui professen la fe catòlica, amb el nostre testimoni de paraules i d'obres, amb la nostra experiència de fe, hem de ser capaços de trobar la manera de comunicar una resposta adequada a aquesta nostàlgia de Déu que tothom porta en el seu cor, trobant la manera de «fer entrar Déu per les esclatxes que ha obert el mateix secularisme» (Card. Gianfranco Ravassi).

L'**Escola Diocesana de Formació Permanent** ha nascut amb la finalitat de ser un espai de formació en totes les dimensions de la vida cristiana (espiritual, humana, intel·lectual i eclesial) per ajudar, al mateix temps, a desvetllar i capacitar per a un concret compromís eclesial. Intenta que tota la persona en surti modificada, i que la dimensió espiritual i eclesial, comunitària, en sigui molt reforçada. Per això preguem Laudes junts i celebrem l'Eucaristia a cada sessió.

Als 50 anys de l'inici del Concili Vaticà II i als 20 anys de la promulgació del *Catecisme de l'Església Catòlica*, quan el Papa Benet XVI ha convocat un ja proper **Any de la Fe** i ens impulsa a una «**nova evangelització**», som molt conscients dels problemes que ha d'afrontar avui la fe cristiana.

El mateix Papa deia recentment, «si la fe no adquireix nova vitalitat, amb una convicció profunda i una força real gràcies a l'encontre amb Jesucrist, totes les altres reformes seran ineficaces» (*Discurs a la Cúria* 22-12-2011). I és que la fe és el fonament de tot el que som i valorem més de nosaltres mateixos, de tot el que anunciem i vivim com a comunitat de creients, de tot el que realitzem pastoralment i de tot el que ajudem i servim el proïsme. Som els deixebles de Jesús i necessitem renovar cada dia i a cada època de la nostra existència l'amor amb què volem seguir-lo. I aquí es dirigeix l'**Escola Diocesana de Formació Permanent**, no només a saber, sinó també a aprendre a ser cristià i a millorar el nostre viure com a cristians coherents, per poder ser testimonis creïbles de Crist davant del món. «*Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança*» (1Pe 3,15). Aprofitem personalment el temps de l'estiu i mirem si podem unir-nos a l'Escola Diocesana de Formació Permanent el curs que ve.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Estiu solidari per als joves cristians

durant una setmana (del 9 a 13 de juliol) aquesta experiència en cinc institucions socials de Barcelona. En la foto, una voluntària de la darrera Jornada Mundial de la Joventut prega davant del Santíssim Sagrament.

▶ Espiritualitat i solidaritat amb les persones més necessitades conformen l'estiu dels joves cristians de les diòcesis catalanes. Del 24 al 29 de juliol la Delegació de Joventut de Barcelona ofereix un viatge a Assís, unint convivència, espiritualitat i art. Una oportunitat per conèixer la vida i l'espiritualitat de sant Francesc. El Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), organitza un pelegrinatge a Terra Santa del 31 de juliol al 7 d'agost, i una setmana al monestir de Taizé, del 18 al 26 d'agost. Per a més informació a www.jovessij.com. Amb el lema «Setmana solidària, regala el teu temps als altres», la Delegació de Joventut de Barcelona proposa als joves viure

GLOSSA

Sabem que Déu ens estima

Un jove matrimoni situat en la trentena —amb una filla petita, els dos amb feina— ha estat sotraguejat per una malaltia cruel i d'incerta evolució que l'afecta a ella. Ha començat un període marcat per les visites als metges, el tractament, el fer-se preguntes difícils de respondre, l'escalf de la família i els amics de sempre, la proximitat inesperada de moltes persones, les estones de silenci carregades de sentit, la pregària inesperada i el plor compartit.

Davant les paraules d'afecte i de proximitat d'una persona amiga, ell —amb enteresa i sense abaltiment— li deia: «Hem d'assumir el moment que ens està tocant viure. Estimar-nos més que mai. Anar prenent decisions segons el moment, el que ens diguin els metges i el que l'Esperit ens inspiri. Viure cada dia segons la voluntat de Déu. Això sí, enfortir la fe, mantenir l'esperança, conviure amb normalitat i amb la intensitat necessària fins on es pugui i acceptar qui sap les conseqüències. Procurar que la nostra filla, que encara que és petita s'adona de la situació, se senti igual d'important per a nosaltres, com ho ha estat fins ara. Sobretot confiar i fer tot el que sigui possible, posar-hi tot el nostre esforç i acceptar la voluntat del Senyor perquè sa-

bem que ens estima, fins a morir en la creu.»

Les paraules i l'actitud d'aquest espòs mostren com experimenta la finitud, fins i tot la impotència, i el seu procés interior de discerniment. No es deixa portar, però, per l'angoixa, la desesperació, el demanar comptes a Déu. Té consciència que la vida i la salut són béns efímers i se sap en mans de Déu, de la seva bondat i el seu amor. «Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes: Ell va portar les nostres febleses i prengué damunt seu les nostres malalties» (Mt 8,17).

Com moltes altres persones en situacions semblants, la malaltia de l'espòs els està ajudant a girar els ulls vers Déu, a viure una mena de conversió i a retrobar propra aquella presència que era difusa i, en certs moments, llunyana. Déu s'apropa i reconforta i aquesta proximitat humanitza, fa madurar la persona, donar el seu just valor a les coses i a les situacions. Apropa les persones, enforteix els llaços que les uneixen. Fa testimonis del seu amor i predilecció pels malalts a tots els qui en tenen cura i alleugereixen el seu dolor, incertesa, soledat...

«Estava malalt, i [...] vinguéreu a veure'm» (Mt 25,36).

Enric Puig Jofra, SJ

Una pregària de Joan XXIII

«Oh Jesús, us ofereixo els petits sacrificis meus per aquest món que tant estimo i que voldria inflammat del vostre amor i il·luminat per la llum de l'Església, Mare i mestra nostra.»

«Penso que cal captivar els allunyats, no condemnant-los sinó mostrant-los la veritat i la bellesa del missatge evangèlic.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE XIV DE DURANT L'ANY

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: Això diu el Senyor Déu, perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

► Salm responsorial (122)

R. *Tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres.*

A vós, que teniu el tron dalt del cel, / aixeco els meus ulls. / Com l'esclau té els ulls posats / en les mans del seu amo. R.

Com l'esclava té els seus ulls / en les mans de la mestressa, / tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, / estem saturats de menyspreu. / La nostra ànima n'està ben saturada, / dels escarnis dels altius, / del menyspreu dels insolents. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 12,7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina en la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més, com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble, és quan sóc realment fort.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte, començà a ensenyar en la sinagoga. Tot-hom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva». I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquellos días, el espíritu entró en mí, me puso en pie, y oí que me decía:

«Hijo de Adán, yo te envío a los israelitas, a un pueblo rebelde que se ha rebelado contra mí. Sus padres y ellos me han ofendido hasta el presente día. También los hijos son testarudos y obstinados; a ellos te envío para que les digas: “Esto dice el Señor.” Ellos, te hagan caso o no te hagan caso, pues son un pueblo rebelde, sabrán que hubo un profeta en medio de ellos.»

► Salmo responsorial (122)

R. *Nuestros ojos están en el Señor, esperando su misericordia.*

A ti levanto mis ojos, / a ti que habitas en el cielo. / Como están los ojos de los esclavos / fijos en la manos de sus señores. R.

Como están los ojos de la esclava / fijos en las manos de su señora, / así están nuestros ojos / en el Señor, Dios nuestro, / esperando su misericordia. R.

Misericordia, Señor, misericordia, / que estamos saciados de desprecios; / nuestra alma está saciada / del sarcasmo de los satisfechos, / del desprecio de los orgullosos. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 12,7-10)

Hermanos:

Para que no tenga soberbia, me han metido una espina en la carne: un ángel de Satanás que me apalea, para que no sea soberbio. Tres veces he pedido al Señor verme libre de él; y me ha respondido: «Te basta mi gracia; la fuerza se realiza en la debilidad.» Por eso, muy a gusto presumo de mis debilidades, porque así residirá en mí la fuerza de Cristo. Por eso, vivo contento en medio de mis debilidades, de los insultos, las privaciones, las persecuciones y las dificultades sufridas por Cristo. Porque, cuando soy débil, entonces soy fuerte.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,1-6)

En aquel tiempo, fue Jesús a su pueblo en compañía de sus discípulos. Cuando llegó el sábado, empezó a enseñar en la sinagoga; la multitud que lo oía se preguntaba asombrada: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es esa que le han enseñado? ¿Y esos milagros de sus manos? ¿No es este el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? ¿Y sus hermanas no viven con nosotros aquí?» Y esto les resultaba escandaloso. Jesús les decía: «No desprecian a un profeta más que en su tierra, entre sus parientes y en su casa.» No pudo hacer allí ningún milagro, sólo curó algunos enfermos imponiéndoles las manos. Y se extrañó de su falta de fe. Y recorría los pueblos del contorno enseñando.

Jesucrist, el servent sofrent de Déu, pintura de Hieronymus Bosch (National Gallery, Londres)

COMENTARI

Visita de Jesús a Natzaret i incredulitat dels seus

L'evangeli d'avui és un episodi fins a un cert punt natural, que el lector pot esperar perquè sap que Jesús ve de Natzaret, de Galilea (Mc 1,9). Tanmateix, la visita lògica de Jesús al seu poble és un episodi sorprenent i colpidor. Els seus conciudadans estan desconcertats i no se saben avenir que un veí sense relleu —un treballador manual— tingui una doctrina tan excepcional i hagin sentit a dir que faci uns gestos tan extraordinaris. Val la pena que prenguem nota de la formulació de Marc. El desconcert ve d'una «saviesa rebuda (do de saviesa)» i d'uns gestos que «es realitzen per les seves mans». La saviesa li ha estat

donada i els gestos són tan plens de poder que només es realitzen per les seves mans. Ni la saviesa ni els gestos són de Jesús. Ambdues notes semblen apuntar a l'acció de Déu.

Per tant, la reacció dels conciudadans va més enllà de la sorpresa i el desconcert. És un escàndol que es neguen a acceptar. L'excusa de la dita popular que Jesús esmenta no alleuja la constatació que ni els del poble, ni els seus parents, ni la seva família més propera no arriben a creure. Això sembla fer-se ressò de les notícies de Marc 3,21 i 3,31-35 (cf. Jn 7,3). L'interès central de l'episodi és la manca de fe.

Tanmateix, la fe que s'esmenta no és encara la fe de la Pasqua. La fe aquí és estar disposat a acollir l'acció de Déu per les mans i la boca de Jesús. Els habitants de Natzaret i els seus parents i parentes no creuen que la saviesa i les accions poderoses de Déu els puguin arribar mitjançant la predicació i l'actuació de Jesús. Aquesta és la raó per la qual Jesús no pot fer cap acció veritablement salvífica en el seu poble. Les guaricions amb la imposició de mans no arriben a ser actes plens del poder de Déu que Jesús ha realitzat arreu (en l'escena anterior ha ressuscitat la filla de Jaire).

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Os 2,14.15b-16.19-20 / SI 144 / Mt 9,18-26
- **dimarts**: Os 8,4-7.11-13 / SI 113 / Mt 9,32-38 □ **dimercres**: Pr 2,1-9 / SI 33 / Mt 19,27-29 ■ **dijous**: Os 11,1b.3-4.8c-9 / SI 79 / Mt 10,7-15 ■ **divendres**: Os 14,2-10 / SI 50 / Mt 10,16-23
- **dissabte**: Is 6,1-8 / SI 92 / Mt 10,24-33 ■ **diumenge** vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Am 7,12-15 / SI 84 / Ef 1,3-14 (o bé: 1,3-10) / Mc 6,7-13.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

28. El Senyor ve sempre al món

En una de les homilies d'Advent de sant Bernat de Claravall s'hi llegeix: «Coneixem una triple vinguda del Senyor. En la primera vinguda ell vingué en la carn i en la feblesa; en la darrera vindrà en la glòria i en la majestat. La tercera és enmig de les altres (*adventus medius*); en aquesta intermèdia ve en l'esperit i en el poder.» Per a aquesta tesi seva, Bernat es refereix a Joan 14,23: «Si algú m'estima, guardarà la meua paraula, i el meu Pare l'estimarà, i nosaltres vindrem a ell i hi farem estada.»

Es parla explícitament d'una vinguda del Pare i del Fill: és l'escatologia del present, desenvolupada per Joan. Aquesta mostra que el temps intermedi no és buit: en aquest, precisament, hi ha l'*adventus medius*, la vinguda intermèdia de què parla Bernat. Aquesta presència anticipadora forma part, indubtablement, de l'escatologia cristiana, de l'existència cristiana.

Les formes d'aquesta *vinguda intermèdia* són múltiples: el Senyor ve mitjançant la seva paraula; ve en

els sagraments, especialment en la santíssima Eucaristia; entra en la meua vida mitjançant paraules i esdeveniments.

Ara bé, existeixen també formes pròpies de l'època d'aquesta vinguda. L'actuació de les dues grans figures —Francesc d'Assís i Domènec de Guzman— entre els segles XII i XIII va ser una manera com Crist va entrar novament en la història, fent valer de manera nova la seva paraula i el seu amor, una manera en què ell va renovar l'Església i mogué la història cap a ell.

Una cosa anàloga podem dir de les figures dels sants del segle XVI: Teresa d'Àvila, Joan de la Creu, Ignasi de Loiola, Francesc Xavier porten amb ells noves irrupcions del Senyor en la història confusa del seu segle, que anava a la deriva allunyant-se d'ell. El seu misteri, la seva figura apareix novament —i sobretot la seva força, que transforma els homes i plasma la història—, es fa present d'una manera nova.

Joseph Ratzinger-Benet XVI

(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EN PAREJA

¿Pedimos ayuda?

No voy a decir que las parejas en conflicto tengan que apañárselas por sí mismas y sacarse ellas solitas las castañas del fuego. A veces no pueden, por más que lo intenten.

Y en la mayoría de los casos es aconsejable una visión objetiva, independiente, que esté fuera de la subjetividad que embarca a los miembros de la pareja.

Considero que los profesionales de la salud mental no estamos sólo para atender la patología psíquica grave, como son los enfermos psicóticos, sino también para ocuparnos de situaciones que pueden parecer a primera vista más pedrestres o incluso frívolas y que simplemente atañen a la cotidiana relación humana, pero cuya distorsión, si no es abordada a tiempo, es capaz de generar una severa patología mental en las personas involucradas. Y la separación de la pareja bien puede ser el paradigma.

La pareja ya se ha decidido a iniciar una terapia. De común acuerdo han resuelto que ellos solos no pueden salir del atolladero en que se encuentran. Temen por su propia integridad psíquica y también física. Aunque tampoco es necesario que se trate de parejas en situación de confrontación, ya que, de hecho, las parejas que de mutuo acuerdo deciden separarse también acuden a terapia para que algún profesional (psicólogo, psiquiatra, mediador) les oriente en los pasos más convenientes a seguir.

En estas circunstancias de transición o recriminaciones mutuas, las parejas suelen mostrarse reticentes a aceptar una *terapia*, porque les suena a enfermedad o algo patológico. La pareja ya ha sufrido bastante, en algunos casos está muy quemada. También puede ser que hayan pasado por diversos profesionales sin el resultado apetecido. Es lógico, pues, que vengan desconfiados, a la defensiva, con las uñas a punto.

Dr. Paulino Castells

(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

La fuente de la rosa

El matemático, latinista, poeta y estudioso de Verdaguer, Mn. Joan Colom, escribió el verso sobre una fuente en la que hay un rosal:

—«Peregrino de la Cruz alta / (en la cima de la montaña), / que llevas encendidas tus mejillas. / Detente aquí y descansa. / Y aprende la lección humana y divina: / ¡No hay rosa sin espina, / ni hay espina sin rosa!»

Un pensamiento del jesuita P. Gar-Mar dice:

—«Cayeron las flores. Quedaron las espinas. ¡Siempre es el placer más fugaz que el dolor!» Y añadía: «Pero no es el sufrir, sino la *manera* de sufrir, lo que eleva, dignifica, salva a la persona humana.»

Si tu pie descalzo pisa una espina... te dolerá y el pie sangrará.

Si la coges y la aprietas fuertemente en tu mano... te pinchará, te dañará, te molestará...

Pero, ¿y si la besas?

Entonces la espina ya no pincha, ni hace sangre, ni produce dolor.

El P. Charles escribió para quien llora y sufre, está enfermo o lleva una cruz:

—«Desde la venida de Cristo, hemos quedado libres *no del mal de sufrir* sino del *mal de sufrir inútilmente*.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

8. ✠ Diumenge XIV de durant l'any.

Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. Dilluns. Mare de Déu Reina de la Pau; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodoríc Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. Dimarts. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. Dimecres. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxi-

vers, bibliotecaris i documentalistes; sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. Dijous. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. Divendres. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. Dissabte. St. Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

ENTREVISTA

▶ SALVADOR ARAGONÈS

Descobrint L'Osservatore

El periodista Salvador Aragonès, que va ser durant nou anys corresponsal de l'agència Europa Press a Roma —fins l'any 1978—, va conèixer de prop el Vaticà i, també, el seu diari oficial, *L'Osservatore Romano*. Ara, tot coincidint amb el 150è aniversari del rotatiu, acaba de publicar el llibre *Los papas, Italia, el comunismo y el diario del Vaticano* (Ed. Cultiva Libros), que és un estudi sobre el comportament d'aquest diari amb relació als papes i, de manera particular, amb Itàlia i el comunisme, en l'anomenada *ostpolitik* del Vaticà. El llibre, «que no pretén ser una història del diari», mostra «com es mou aquest món: els seus aspectes religiosos, jurídics, polítics i periodístics».

Què li va sorprendre més de tot el que anava descobrint?

Em van caure els tòpics. Em vaig trobar amb eclesiàstics molt intel·ligents, amb una vastíssima cultura i alhora molt sants. També en vaig conèixer alguns que deien coses poc rigoroses del Concili. Penso que les moltes lectures del Concili em van servir per conèixer bé els continguts, sense fer cas del primer que et parla o del que està de moda.

Quines particularitats destacaria de L'Osservatore?

Va ser un estudi científic. Em va ajudar el director de la Sala de Premsa, Federico Alessandrini, exsotsdirector del diari i persona de confiança de Giovanni Battista Montini (Pau VI). Em va ensenyar les *claus* de lectura. Després, tot va ser més senzill. Joan Pau II va dir: «S'ha acabat parlar de l'Església del silenci (la dels països comunistes), perquè aquesta Església parla amb la meua veu.» I va definir *L'Osservatore Romano* com «la veu del Papa». En realitat, si hom vol saber què ha dit realment el Papa, que entri en el web en què surt cada dia publicat: www.news.va.

El periodista vaticanista, si no és creient acaba essent-ho?

Els periodistes vaticanistes són de tots els colors ideològics. Per exemple, hi havia una agència que volia que els seus corresponsals no fossin catòlics perquè així serien imparcials. Recordo també que un corresponsal del diari Asahi Shimbun, de Tòquio, que era sintoista i amic meu, havia d'escriure cinc línies sobre la reforma del sagrament de la Penitència; em va demanar ajut i li va agradar molt com va quedar. No es va convertir, però va mirar la religió catòlica amb uns altres ulls. Les conversions —en la meua experiència— vénen mitjançant l'amistat personal i respectuosa amb el periodista; ja que al final la fe la posa Déu, no jo, que no sóc més que un instrument, i fins i tot no gaire bo.

Òscar Bardaji i Martín

Pelegrinatge de preveres a Loiola

Durant els dies 11 al 13 de juny, i per quart any consecutiu, una quinzena de preveres de la diòcesi van fer un pelegrinatge conjunt, aquesta vegada a Loiola i a Javier, llocs emblemàtics del naixement de Sant Francesc Xavier i de Sant Ignasi de Loiola. Mons. Joan-Enric Vives els va acompanyar. En anys anteriors s'havia pelegrinat a Síria, Ars, Àvila i Segòvia per tal d'enriquir la vida espiritual i també la comunió sacerdotal.

A Javier, l'Arquebisbe subratllà la tenacitat i la gran confiança posada en Déu d'aquest gran missioner, Sant Francesc Xavier. A Loiola van visitar el Santuari i Basílica de Loiola, un complex monumental i religiós construït al voltant de la casa natal de Sant Ignasi de Loiola, fundador de la Companyia de Jesús, on l'Arquebisbe d'Urgell va exhortar a tots a cercar en tot i discernir a cada moment la voluntat de Déu, a treballar pastoralment per la major glòria de Déu i a deixar-se captar per l'amor, com a contemplatius en l'acció, fent ofrena total a Déu d'un mateix o renovant-la: «Preneu Senyor i rebeu tota la meua llibertat...»

Els sacerdots també van visitar el Santuari de la Mare de Déu d'Arantzazu, la patrona de Guipúscoa i de retorn, Tarazona i la majestuosa Catedral de Nostra Senyora de l'Horta, de planta gòtica, una de les construccions més característiques del mudèjar espanyol i una de les poques catedrals edificades en aquest estil arquitectònic.

Albert Pintat presenta el llibre «Creients i no creients a Andorra»

«La misèria i la glòria dels polítics és aquesta: tenir l'objectiu de construir i de fer un món millor». Així va iniciar la presentació del llibre «Creients i no creients. Junts cerquem un món millor» l'exCap de Govern d'Andorra, parlamentari i exambaixador M.I. Sr. Albert Pintat. El llibre és un recull de les ponències que Mons. Melchor Sánchez de Toca, el Dr. Francesc Torralba i el Sr. Antoni Puigverd van fer en el marc de la darrera celebració de la Càtedra de Pensament Cristià, que es va dur a terme el juliol de 2011 a Sant Julià de Lòria.

L'acte va ser presidit per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, i comptà amb l'assistència del Dr. Francesc Torralba i l'Arxiprest de les Valls. Ells van anunciar ja la propera celebració d'una nova edició de la Càtedra, el proper 6 de juliol, sota el lema: «Afrontar la diversitat: do i tasca». Van assistir també l'Arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Ramon Sàries, el Vicari General, Mn. Josep M. Mauri, el Síndic de les Valls d'Andorra, M.I. Vicenç Mateu, l'Ambaixador del Regne d'Espanya, Sr. Antonio Moreno i representants de diverses institucions andorranes. Es va registrar una gran assistència de públic.

Albert Pintat va fer una presentació del llibre des del punt de vista d'un polític amb anys d'experiència: «El diàleg entre creients i no creients és molt semblant al món polític: des del món de la política, els dogmatismes i les militàncies incondicionals dificulten el respecte mutu, pas necessari per al diàleg i l'intercanvi d'opinions. Tot per a poder coincidir en una intersecció comuna en la recerca d'un món millor i dels mitjans necessaris que han de ser mobilitzats. La política és un lloc privilegiat, un observatori de primera magnitud per a conèixer i reflexionar sobre la natura humana.»

Va valorar la creació d'un Atri dels Gentils en el qual les primeres pedres serien «la família i l'escola, on s'aprenen per osmosi o per capillaritat els valors essencials per a la vida personal i en societat. L'aprenentatge es pot resumir en una frase: respecte i estimació al pròxim, als seus drets, a les seves llibertats i a la seva dignitat». Va valorar la capacitat del llibre presentat de ser útil en els «turbulents temps que ens ha tocat viure», assenyalant que ens fa veure «que existeixen sòlids motius per a l'esperança i per a treballar per un món millor». «Perquè —va acabar— junts, creients i no creients, en aquest Atri dels Gentils, treballarem amb renovat entusiasme, per edificar un món millor. Fem-ho pas a pas, a poc a poc, però íntimament convençuts que aquesta és una bona via.»

Trobades familiars a Balaguer

El Santuari del Sant Crist de Balaguer ha estat el lloc d'encontre de diverses trobades familiars, que s'han dut a terme al llarg de la Pasqua. Esposos que celebraven el 50è i 60è aniversari de casament renovant els seus vots, la celebració de la primera missa de Mn. Josep Peguera, que va aplegar tota la seva família, trobades de famílies senceres, com la Sandiumenge i molts casaments i celebracions han omplert de joia i goig el santuari.

CONEIXENT LA NOSTRA DIÒCESI D'URGELL

Tribunal de la Causa dels Sants

El Tribunal de la Causa dels Màrtirs és una institució que vetlla per la postulació de la Causa de les persones, (religiosos, preveres o laics) que la diòcesi considera que han estat màrtirs davant del Vaticà.

La tasca més important que ha portat a terme ha estat la investigació que va permetre que el Vaticà considerés beats els màrtirs de Salàs del Pallars, morts durant el període entre el 1936 i el 1939. Investiga a l'actualitat la Causa d'altres persones que també van morir en aquell període a causa de les seves conviccions religioses.

El Tribunal està presidit per un Jutge delegat, Mn. Jaume Vila. Hi formen part un Promotor de justícia (Mn. Joan Pujol), un Notari actuari (Daniel Betriu) i un Notari adjunt (Mn. Pere Cañada). També es designen dos postuladors de la Causa, un de diocesà i un davant la Santa Seu. Hi ha una comissió de teòlegs i una d'històrica que revisen el contingut de les declaracions i de la documentació.

Beatificació dels beats d'Urgell a Roma

MIL-LENARI DE SANT ERMENGOL

Sant Ermengol d'Urgell fou una de les grans figures del seu temps i protagonista singular de la Catalunya que deixà definitivament l'ordre antic, heretat dels carolingis, per a introduir-se en la nova realitat feudal del segle XI.

La seva figura és un referent en un període de consolidació eclesial, immersa en els inicis de la crisi feudal i en l'emergència d'una nova i esponerosa manera de guiar l'Església, que es coneix avui com reforma gregoriana i que té com a principal exponent el Papa Gregori VII.

El pontífex Ermengol va destacar també per la seva voluntat d'obrir-se a l'exterior, de sortir més enllà de l'àmbit del bisbat. Almenys va viatjar dues vegades a Roma i una a Compostel·la.

El Bisbe Ermengol pertanyia a la nissaga dels vescomtes de Conflent. Com persona d'origen noble tenia l'opció de distribuir almoines, de defensar la fe, d'estendre-la i ampliar els límits de la cristiandat sobre terres i espais i gent hostils, de practicar la caritat i d'exalçar l'Església mitjançant les grans construccions, en el moment, romàniques.

Fotografia: Idili i Tàpia

Imatge de Sant Ermengol en argent repussat (s. XVII)

Aquesta imatge, que presidia l'altar de l'església capitular, és una bona mostra de com l'orfebreria religiosa de l'època feia resplendir els objectes de culte. La seva factura i decoració s'apariona totalment amb la imatge de Sant Ot que es conserva al Museu Diocesà d'Urgell; solament el símbol d'un sol resplendent, que Sant Ot porta a la mà dreta, els diferencia. La imatge està situada damunt una peanya de fina talla, amb decoracions convexes i geomètriques. Figures d'angelets emmarquen els angles. La capa pluvial s'uneix per damunt del pit amb una gema. La mitra estava decorada amb dues gemmes, avui desaparegudes.

Es desconeix l'autor d'aquesta obra, tot i que la qualitat de la seva factura fa pensar que sorgir d'algun taller argenter de Barcelona, que en aquella època era un centre productor d'obres religioses de primera magnitud.